

PISICILE RĂZBOINICE

ZORII CLANURILOR

Puterea Tunetului

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

ZORII CLANURILOR

Puterea Tunetului

Cartea a XXVI-a

Traducere din limba engleză de
Iulia Dromereschi

Redactare: Mădălina Buican
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Bernadeta-Eugenia Filip
Design copertă: Oana Bădică

WARRIORS. DAWN OF THE CLANS. THUNDER RISING

Erin Hunter

Copyright © 2013 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited
Map art © 2015 by Dave Stevenson
Interior art © 2016 by Allen Douglas

**PISICILE RĂZBOINICE. ZORII CLANURILOR
PUTEREA TUNETULUI**

Erin Hunter

Copyright © 2021 Editura **Galaxia Copiilor**
All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNTER, ERIN

Pisicile Războinice / Erin Hunter. – București: Galaxia Copiilor, 2013 –
36 vol.

ISBN 978-606-8434-58-2

Cartea 26: Zorii clanurilor: puterea tunetului / trad. din lb. engleză de
Iulia Dromereschi. – 2021. – ISBN 978-606-796-126-3

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all

www.all.ro

/galaxia.copiilor.carti

www.galaxiacopiilor.ro

Muțumiri speciale lui Cherith Baldry

Pisicile din munți

PROFETUL PIETRELOR ASCUȚITE (VINDECĂTORUL) – pisică bătrână, cu blana albă și ochii verzi

PLOAIE DOMOALĂ – pisică bălțată, cu blana cenușie

MUȘCHI UMBROS – motan cu blana alb-neagră și ochii verzi

FURTUNĂ – pisică argintie vărgată

FRUNZĂ DE ROUĂ – pisică pestriță

PASĂRE ÎN ZBOR – pisică micuță, cu blana maronie

Pisicile din mlaștină

ARIPĂ CENUȘIE – motan suplu, cu blana gri-închis și cu ochii aurii

UMBRĂ ÎNALTĂ – pisică neagră, cu blana deasă și ochii verzi

BLANĂ BĂLȚATĂ – pisică frumoasă, micuță, cu blana pestriță și ochii aurii

FLOARE ÎN PLOAIE – pisică tărcată, cu blana maronie și ochii albaștri

COADĂ DE ȚESTOASĂ – pisică pestriță, cu ochii verzi

STRIGĂT DE STĂNCUȚĂ – motan tânăr, cu blana neagră

GHEAȚĂ SFĂRĂMATĂ – motan alb-cenușiu, cu ochii verzi

UMBRE DE NOR – motan negru cu blana lungă, cu urechile, pieptul și două labe albe

CREASTĂ COLȚUROASĂ – motan tărcat, cu blana cenușie și ochii albaștri

TUNET – motănel, pisoiful lui Furtună și Cer Senin

COADĂ DE FULGER – motănel negru, pisoiful lui Zbor de Uliu

GHINDĂ – pisicuță, sora lui Coadă de Fulger, puiul lui Zbor de Uliu

ZBOR DE ULIU – pisică tărcată, cu blana roșcată

OCHI DE BUFNIȚĂ – motan cenușiu, pisoiful lui Coadă de Țestoasă

INIMĂ DE CREMENE – motan vărgat cu o pată albă pe piept, pisoiful lui Coadă de Țestoasă

BLANĂ DE VRABIE – pisicuță, mama ei este Coadă de Țestoasă

Pisicile din pădure

CER SENIN – motan cu blana cenușie, deschisă la culoare, și ochii albaștri

UMBRA LUNII – motan negru, suplu

FRUNZĂ DE ROUĂ – pisică peștriță

CĂDERE DE PANĂ – motan

PETALĂ – pisică micuță, cu blana aurie, tărcată, și ochii verzi

VULPE – motan mare, maroniu, cu ochii gălbui

APĂ IUTE – pisică alb-cenușie

CON DE FOC – pisică fără clan, se alătură clanului lui Cer Senin

URZICĂ – pisică fără clan, se alătură clanului lui Cer Senin

FRUNZĂ – motan alb cu negru

ÎNGHEȚ – motan mare, cu blana albă

ARIN – pisicuță albă cu gri, puiul lui Ceață

MESTEACĂN – motănel roșcat, pisoiul lui Ceață

Pisicile fără clan

IUTE CA VÂNTUL – pisică maronie, cu blana sârmoasă

BLANĂ DE GROZAMĂ – motan cenușiu, slăbuț

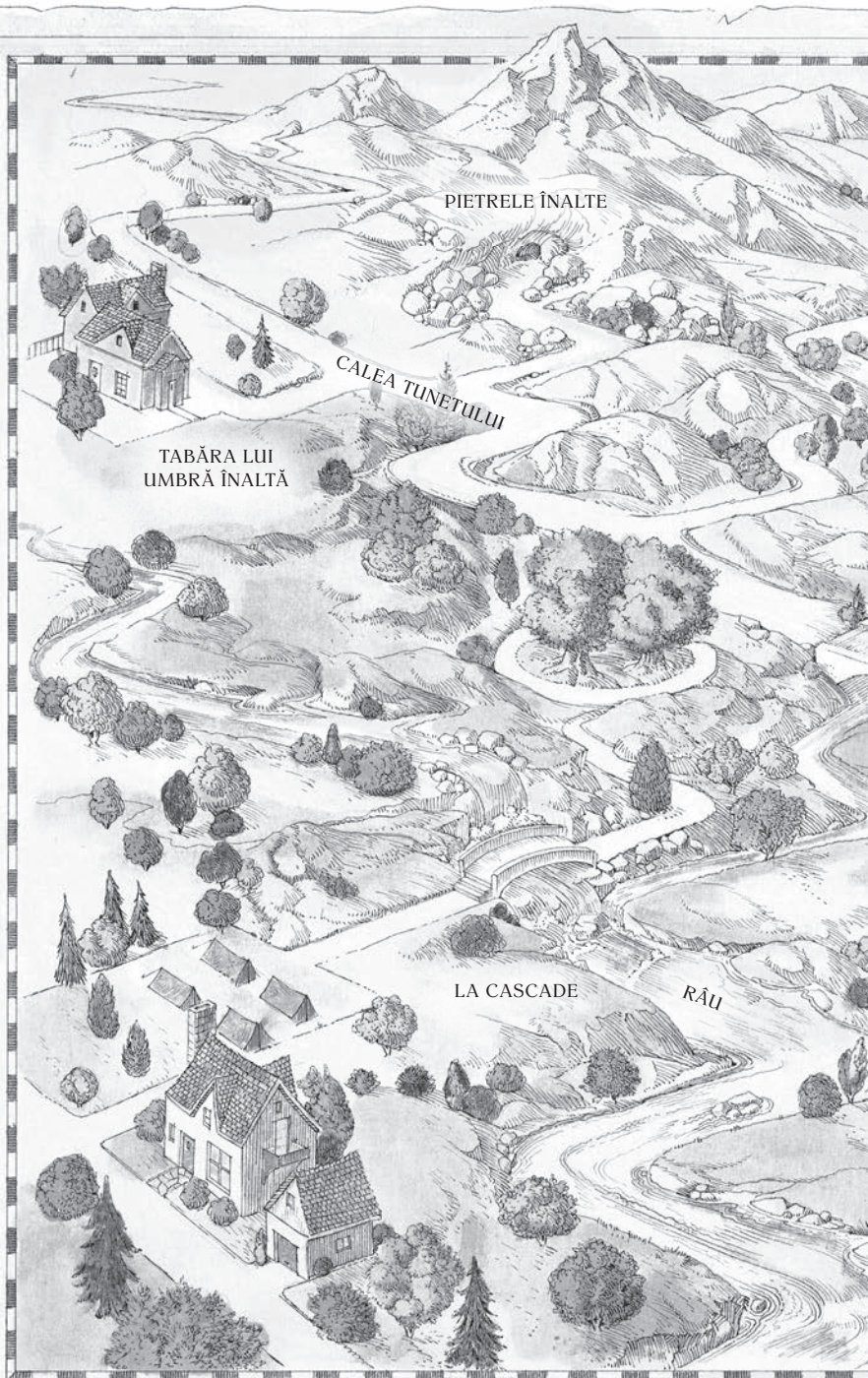
BONDĂRAȘ – pisică maronie tărcată, cu ochii de chihlimbar

CEAȚĂ – pisică fără clan, albă cu gri

SPIN – pisică fără clan

ROUĂ – pisică fără clan

UNDĂ DE RÂU – pisică argintie

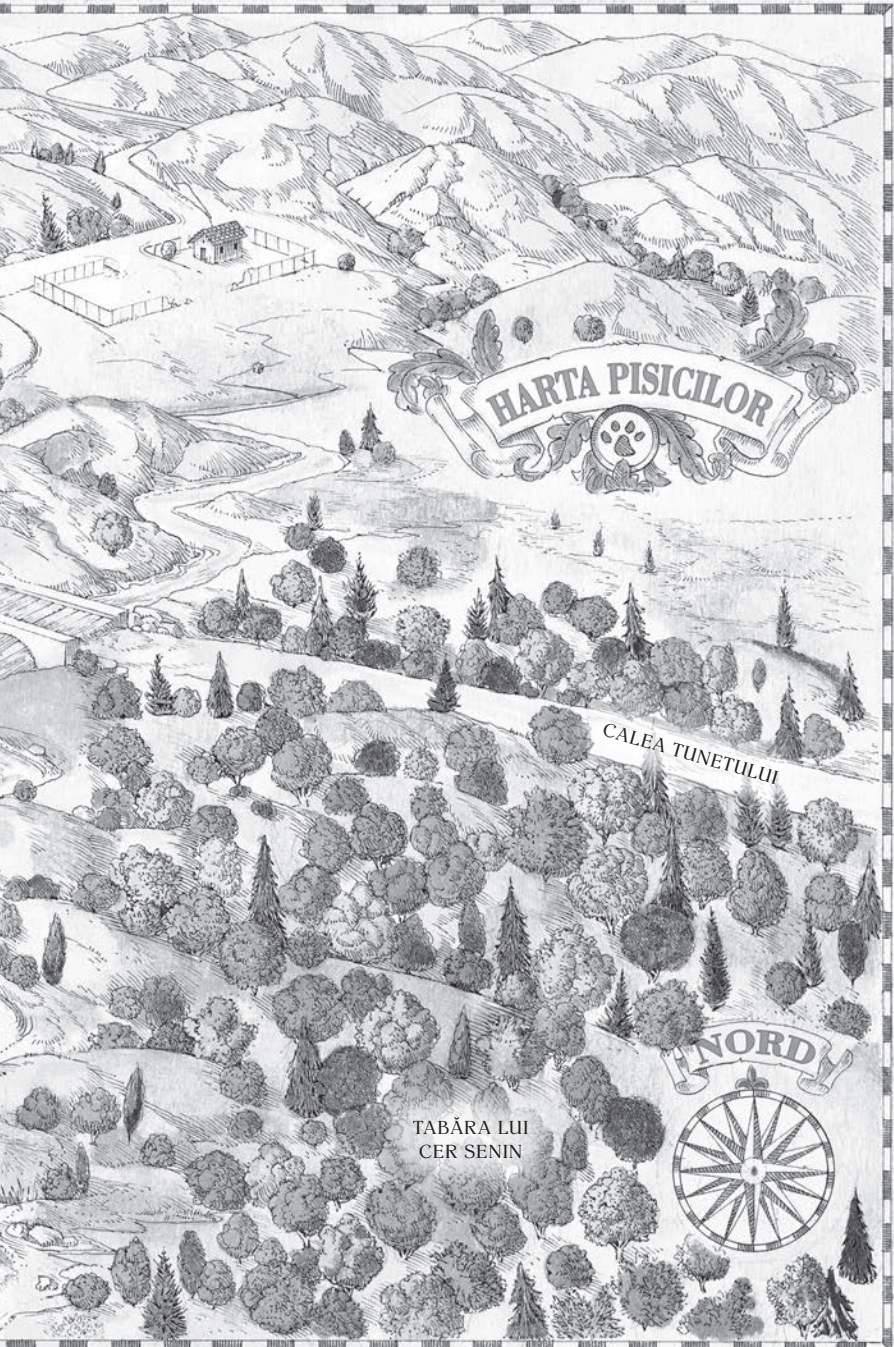
PIETRELE ÎNALTE

CALEA TUNETULUI

TABĂRA LUI
UMBRĂ ÎNALTĂ

LA CASCADE

RÂU

HARTA PISICILOR

CALEA TUNETULUI

NORD

TABĂRA LUI
CER SENIN

FERMA WINDOVER

DEGETELE DIAVOLULUI
[mină dezafectată]

SOSELEA NORTH ALLERTON

MLASTINA WINDOVER

SCORBURA
DRUIDULUI

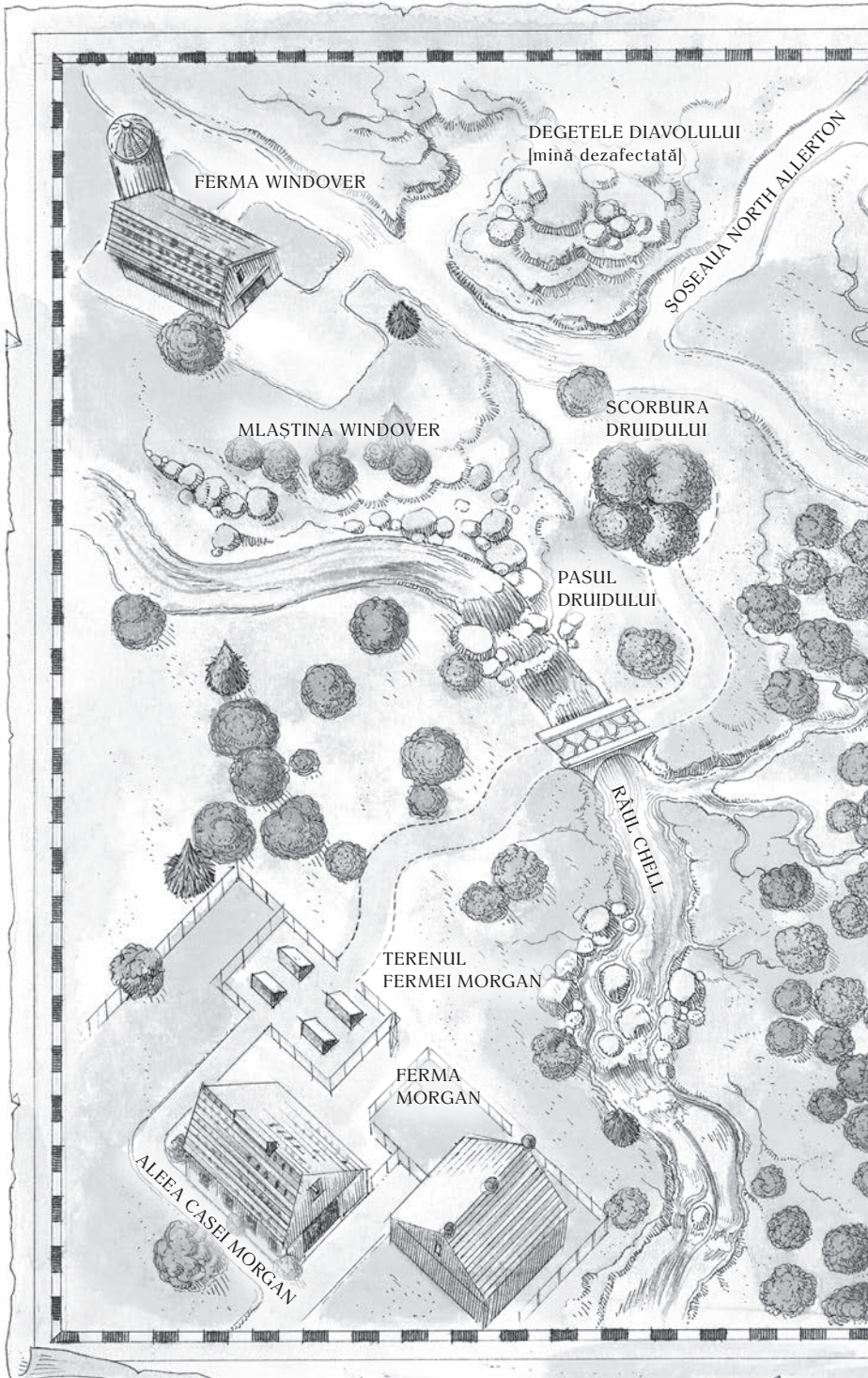
PASUL
DRUIDULUI

RÂUL CHELL

TERENUL
FERMEI MORGAN

FERMA
MORGAN

ALEEA CASEI MORGAN

SPAȚIU RECREATIV
DIN NORTH ALLERTON

HARTA DOUĂ-PICIOARE

SOSEAUA WINDOVER

PĂDUREA WHITE HART

NORD

PROLOG

Mlaștina era cufundată în întuneric, luminată doar de sclipirile stelelor îndepărtate și de lumina palidă a lunii. Tunet s-a așezat pe picioarele din spate și cu ochii mijiți privea în sus, spre discul argintiu care atârna aproape de orizont. Adierea nopții care-i mângâia blana era răcoroasă și înviorătoare. Tânărul motan s-a întins din toate încheieturile, apoi a încremenit când o altă senzație s-a amestecat cu adierea nopții. Ceva cald îi tot atingea creștetul. Tunet a întors capul și a văzut-o pe mama lui, Furtună, lingându-i urechile, ca atunci când era pisoiaș. Pe vremea aia îl liniștea până adormea, lipit de blana ei moale de pe burtă. Tunet și-a ținut respirația, uluit. *Mama!* Trecuse multă vreme de când îi simțise atingerea.

Furtună s-a oprit. Privirea lui Tunet a găsit-o pe a ei, iar el a simțit cum se afundă în adâncul verde al ochilor ei. Mama lui a întins o labă și l-a tras mai aproape, iar el i-a simțit bătaile liniștitoare ale inimii.

Tunet încă se simțea năucit de ciudățenia întâlnirii, și totuși, toată întâmplarea i se părea foarte familiară. În

lumea reală nu reușise niciodată să-și amintească de mama lui, dar acum îi recunoștea fiecare semn de pe blană. Chiar și mirosul slab al respirației ei îi era cunoscut, trezindu-i amintiri cu întunecosul bârlog de Două-Picioare în care se născuse.

Revederea mamei îi amintea lui Tunet de cea care-l luase în grijă când Aripă Cenușie îl adusese în mlaștină. *Zbor de Ulíu este bună cu míne*. Tandrețea ei nu dăduse greș. Totuși, iubirea și liniștea venite dinspre mama lui le simțea mult mai puternice.

A tors din gâtlej.

— Mai spune-mi o dată povestea, a implorat, chiar dacă nu era sigur la ce poveste se referea sau de unde venea dorința de-a o asculta.

Furtună s-a așezat mai confortabil în jurul lui, trecându-i o labă protector pe după umeri. A ezitat puțin, privind dincolo de Tunet, de parcă ar fi văzut ceva în depărtare.

— Pe tatăl tău l-am întâlnit prima oară în pădure, a murmurat ea, iar cuvintele au trezit un ecou familiar în mintea lui Tunet. În bârlogul dosit în care locuia. Stătea întins în fața unui tufiș de mărăcini. Ni s-au întâlnit privirile și... am știut încă de atunci. Am simțit iubirea dinăuntrul lui.

Tunet a simțit mâncărimi prin blană, de parcă s-ar fi târât furnici prin ea.

— De ce sunt lucrurile atât de diferite? a întrebat. Cer Senin m-a respins – propriul meu tată! Unde a dispărut toată iubirea?

A simțit-o pe Furtună foindu-se neliniștită.

— E tot acolo, a spus ea. Doar că... Cer Senin nu știe ce să facă în privința ei. Îl vei ajuta să găsească o cale,

a continuat, trecându-și limba peste corpul lui cu mișcări ferme și tandre. Știu că vei reuși.

Tunet s-a relaxat, dar înainte să închidă ochii a surprins o mișcare scurtă în depărtare. Silueta întunecată a unei pisici, cu capul și coada ridicate, se plimba de cealaltă parte a discului lucios al lunii. Deși era departe, Tunet a știut instinctiv că era tatăl lui.

Furtună îl văzuse și ea, pentru că Tunet i-a simțit inima bătându-i cu repeziciune, în timp ce inima lui s-a frânt dându-și seama că mama lui încă îl iubea pe Cer Senin. A vrut să-și urmeze tatăl, dar laba pe care i-o pusese Furtună pe după umeri s-a strâns, trăgând-l mai aproape.

— Lasă-l, a mieunat ea încet.

— Dar ai spus... a protestat Tunet.

— Nu e momentul, i-a zis mama lui. Vei ști când este.

A început să-i lingă din nou urechile și, încet-încet, Tunet s-a liniștit.

— Dar e tatăl meu... a murmurat el trist.

— Știu, l-a liniștit Furtună. L-a atins în joacă cu o labă pe nas. Semeni atât de bine cu el, a tors ea.

Tunet și-a simțit inima ca strânsă de niște gheare ascuțite, durerea devenind mai mare.

— Atunci de ce nu mă recunoaște Cer Senin? a întrebat el. De ce nu pot merge la el? Vocea lui s-a transformat în vaiet. Totul e pe dos!

Când a ridicat privirea spre lună, Furtună avea ochii plini de suferință. Adierea nopții s-a întetit, zbârlindu-i blana, iar ea și-a strâns corpul mai aproape de Tunet, protejându-l de frig.

Tunet nu-i mai vedea fața. O auzea doar.

— Vei face totul cum se cuvine, i-a murmurat, cu vocea curgând prin trupul lui precum mierea caldă. Când va veni vremea, știi că vei reuși.

CAPITOLUL 1

Iarba proaspătă din ținutul mlăștinos se unduia sub adierea caldă care ciufulea blana lui Aripă Cenușie, dându-i de veste că anotimpul rece se apropia de final. Iarba încolțea peste tot în jur, iar în tufele de grozamă care punctau peisajul apăruseră flori de un galben luminos. Zgomotul îndepărtat al ciripitului de păsări promitea o pradă bogată în lunile ce aveau să vină.

La câteva lungimi de coadă, Tunet mieuna entuziasmat, luptându-se cu pisoii lui Zbor de Uliu, Coadă de Fulger și Ghindă. Aripă Cenușie îi privea cu afecțiune cum se rostogoleau în iarba moale, lovindu-se cu lăbuțele agitate, cu ghearele în teacă. Îi ceruse lui Zbor de Uliu permisiunea de a-i scoate la vânătoare.

— Bine, spuse pisica vărgată. Dar te rog să fii atent să nu se îndepărteze de tabără.

Acum, Aripă Cenușie se mulțumea să-i lase câteva minute, bucurându-se de lipsa lor de griji.

În depărtare, peste mlaștină, îi vedea pe Umbre de Nor și Blană Bălțată revenind dinspre râu, cu mănunchiuri

de ierburi proaspete în bot. Floare în Ploaie a ieșit dintr-un tufiș de grozamă, cărând în dinți trupul fără viață al unui iepure. A târât prada în văgăuna unde săpau Strigăt de Stăncuță și Gheață Sfărâmată ca să deschidă un nou tunel pentru somn. Zbor de Uliu și Umbră Înaltă ședeau aproape, spălându-se și discutând.

Acum, mă simt ca acasă, și-a zis Aripă Cenușie, amintindu-și de lunga călătorie de la munte și strădaniile lor de a se stabili în mlaștină. Fusesse dificil să accepte viziunea Profetului despre găsierea unui cămin mai bun, dacă urmau soarele. Călătoria fusese primejdioasă și totuși reușiseră. Aici viața e bună.

— Coadă de Fulger, tu poți fi iepure, a spus Tunet, iar vocea lui l-a făcut pe Aripă Cenușie să-și întoarcă din nou privirea la pisi.

— Bine.

Coadă de Fulger a început să sară de colo-colo, imitând mișcările neregulate ale unui iepure.

Tunet i-a aruncat o privire lui Ghindă și a mieunat:

— Privește!

Cu burta lipită de pământ, s-a strecurat spre Coadă de Fulger, care se tot uita peste umăr să vadă dacă pisiul mai mare îl prindea din urmă.

Tunet a mișcat din umeri și a țâșnit în față, într-un salt enorm. Când a aterizat pe Coadă de Fulger, pisiul negru a mieunat ascuțit și s-a rostogolit pe spate, cu etichete în jurul gâtului lui Tunet. Cei doi motănei au căzut la pământ, într-un amestec de blană mișcătoare.

Exact așa eram și Cer Senin cu mine, cândva, s-a gândit Aripă Cenușie, cu o înțepătură de tristețe. Cum de-am ajuns să ne certăm atât de rău?

— Ești mort! a țipat Tunet. Te-am ucis!

— Eu vreau vânatul adevărat, a anunțat Ghindă, săl-tând spre ei. O să fiu cel mai bun vânător din câți există.

— Asta-i bine, a mieunat Aripă Cenușie, apropiindu-se de pisoi. Dar mai ai multe de învățat.

— Pot să mă strecor și eu ca Tunet, a zis Coadă de Fulger, apoi s-a lăsat la pământ și s-a foit, scurmând iarba cu lăbuțele. Vedeți?

— Grozav, a răspuns Aripă Cenușie, ignorând coada pisoiului, care flutura în aer. Dar nu e vorba doar de prins prada. Aici, în câmp deschis, prada te poate vedea de la distanță. Ce-ți rămâne de făcut?

— Sar pe ea... așa! a țipat Ghindă, sărind pe fratele ei și răsturnându-l.

Tunet a plonjat să li se alăture. Nu aveau să prindă nimic niciodată dacă nu erau atenți, dar Aripă Cenușie s-a abținut să-i mustre. Se bucura să-i privească pe pisoi sănătoși și fericiți. *Sunt atât de mari și de puternici... de două ori cât sârmana Pasăre în Zbor.*

Un jungھی dureros l-a scuturat când și-a amintit de sora lui care murise în munți pentru că nu mâncase suficient pe timpul iernii. L-a năvălit un șuvoi de dragoste protectoare pentru Tunet și ceilalți. Era hotărât să facă orice ca ei să crească niște pisici puternice și sănătoase. *Anotimpul rece n-a fost atât de aspru. S-a găsit întotdeauna suficientă pradă.*

Lui Aripă Cenușie încă nu-i venea să creadă că zăpada de aici nu era la fel de multă ca în munți și nici nu rezista atâta vreme. Înghețul se topea mult mai repede dimineața. Fuseseră puține zilele în care nu putuseră vâna și nu găsiseră apă de băut, mai ales în pădure, unde copacii le ofereau adăpost de

vremea rece. Și-a înghițit un suspin. Uneori, încă-i mai era dor de casă și de mama lui, Ploaie Domoală, dar viața mai ușoară din mlaștină făcuse ca pisoii să supraviețuiască și în curând aveau să vadă anotimpul cald intrându-și în drepturi.

Tunet și Coadă de Fulger s-au tot luptat, mieunând suficient de tare cât să sperie toată prada din zonă. Ghindă s-a separat de ei, cu un țipăt neașteptat:

— Uitați-vă la mine!

A alergat în văgăună și a dispărut prin intrarea în tunel, unde îi văzuse Aripă Cenușie mai devreme pe Strigăt de Stăncuță și Gheață Sfărâmată lucrând. A luat-o pe urmele ei, cu inima bătându-i din ce în ce mai tare. Sub mlaștină era o întregă rețea de tuneluri, majoritatea vizuini de iepure. Pisicile începuseră să le lărgească, să facă bârloguri, însă unele locuri nu erau încă sigure. Și să fie sub pământ nu i se păruse niciodată firesc. Era atât de întunecat, de strâmt, că i se părea greu să respire.

În plus, dacă se duce prea adânc în tuneluri, s-ar putea să n-o mai putem scoate afară.

Aripă Cenușie a răsuflet ușurat când Ghindă a reapărut aproape imediat, împinsă afară de altă pisică. Aripă Cenușie l-a recunoscut pe tatăl ei, Strigăt de Stăncuță. Gheață Sfărâmată a scos capul în urma lor, cu o privire iritată.

— Nu te mai apropia de tunel, a certat-o Strigăt de Stăncuță pe Ghindă. Nu e încă sigur. Gheață Sfărâmată și cu mine încă săpăm la el. A atins-o pe fiica lui pe nas, cu ghearele în teacă. N-ar trebui să înveți să vânez cu Aripă Cenușie?

— Ba da, i-a strigat Aripă Cenușie. Mulțumesc, Strigăt de Stăncuță.